

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO ANALIZ, DOKUMENTACJI
I KORESPONDENCJI

Warszawa, 30 października 2019 r.

BADK.DPK.133.67.2019 JB

P9-36/19	Data wpływu petycji 2 września 2019 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 28 października 2019 r.

PLANOWANIE I ZAGOSPODAROWANIE PRZESTRZENNE

TEMAT

**ZMIANY MIEJSCOWYCH PLANÓW ZAGOSPODAROWANIA
PRZESTRZENNEGO**

WNOSZĄCY PETYCJE: petycja zbiorowa

Porozumienie Spółdzielni Mieszkaniowych w Rzeszowie.

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą dotyczącą zmiany ustawy z dnia 7 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu, w celu doprecyzowania zasad uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, poprzez ograniczenie możliwości zmiany tych planów po ich uchwaleniu na wniosek zainteresowanych stron.

UZASADNIENIE WNOSZĄCYCH PETYCJE:

Autorzy petycji wnoszą o dodanie do art. 27 ust. 2, zgodnie z którym zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego będzie mogła nastąpić nie wcześniej niż 15 lat po jego uchwaleniu i na koszt wnioskującego, z wyjątkiem przypadków, gdy zmiana planu następuje w celu realizacji ważnych celów publicznych, o których jest mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W ocenie wnoszących petycję przedstawiona propozycja zapewni lepszą jakość miejscowych planów zagospodarowania, które wobec ograniczenia możliwości ich zmiany będą musiały być bardziej przemyślane, co przyczyni się do poprawy ładu przestrzennego w gminie i realizacji celów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Wnoszący petycję proponują: tworzenie planów miejscowych dla „całości funkcjonalnych (najlepiej całych gmin)”, w tym przeznaczanie pod zabudowę mieszkaniową obszaru nie większego niż prognozowana potrzeba z uwzględnieniem 20-30% zapasu, przywrócenie standardów urbanistycznych dotyczących odległości od istniejącej zabudowy, szkół czy przystanków oraz ograniczenie możliwości zmiany planów po ich uchwaleniu, w szczególności pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną bądź usługową, w celu utrzymania właściwych parametrów zabudowy i ładu przestrzennego.

Koszty zmian planów miejscowych powinny być ponoszone przez pomiot wnioskujący a nie przez samorząd, czyli faktycznie przez mieszkańców, którzy często nie chcą zmian.

W uzasadnieniu petycji autorzy zauważają, że zgodnie z art. 14 omawianej ustawy dla ustalenia przeznaczenia terenów, w tym inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy, rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Plan miejscowy jest narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy. Zawiera on kryteria obowiązujące w zakresie przeznaczenia terenu, zagospodarowania i warunków zabudowy, stanowiące podstawę do wydawania decyzji budowlanych oraz

wywłaszczania gruntów na cele publiczne.

Wnoszący petycję uważają, że rada gminy poprzez uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego powinna realizować cel przedmiotowej ustawy wyrażony w art. 1 tj. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej, a więc wartości i merytoryczne wymogi, które organy muszą uwzględnić prowadząc ustawowo określoną działalność planistyczną. Ponadto zachowana powinna być, w zakresie planowania przestrzennego, ustawowa norma wyrażona jako „zasada kształtowania ładu przestrzennego” oraz „zasada zrównoważonego rozwoju”.

W ocenie autorów petycji funkcjonujące rozwiązania ustawowe w zakresie uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w szczególności w zakresie ich zmiany, nie zapewniają realizacji przywołanych wyżej podstawowych norm ustawowych. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie określa jakichkolwiek warunków przystąpienia przez radę gminy do zmiany miejscowych planów zagospodarowania, które zostały uprzednio uchwalone dla całości bądź części obszaru gminy. Ustawa wskazuje, że zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Brak odmiennej procedury modyfikacji studium lub planu miejscowego, w ocenie wnoszących petycję, pozwala na dokonywanie zmian w dowolny sposób, nawet bezpośrednio po ich uchwaleniu. W opisanej sytuacji studium i plan miejscowy nie spełniają swojej podstawowej funkcji w zakresie zapewnienia ładu przestrzennego oraz zrównoważonego rozwoju regionu. Autorzy petycji podkreślają, że działania takie skutkują chaosem architektonicznym na terenie gminy.

W dotychczasowej praktyce, zwłaszcza na obszarach miejskich, zmiana planów miejscowych dokonuje się często na wniosek zainteresowanych deweloperów, bądź podmiotów realizujących duże obiekty usługowe i sklepy. Działania inwestycyjne poprzedzone są przekształcaniem terenów, które w planach zagospodarowania zostały przeznaczone na miejsca rekreacji i tereny zielone, na tereny przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną i usługową. Takie działanie, jak wskazują autorzy petycji, wywołują konflikty w lokalnej społeczności i niezadowolenie mieszkańców, którzy pozbawiani są nielicznych przestrzeni rekreacji i wypoczynku w mieście. W dalszej perspektywie degraduje się ład istniejącej zabudowy, tworzy się chaos przestrzenny negatywnie oddziałujący na środowisko. Inwestorzy budujący domy jednorodzinne na terenach, gdzie zgodnie z planem miała powstać zabudowa niska, dowiadują się w trakcie

ich realizacji, że na wniosek dewelopera nastąpiła zmiana planu i w miejscu budowy jednorodzinnej czy terenów zielonych powstaną wieżowce.

STAN PRAWNY:

Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945) stanowi, że studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (studium), przyjmowane jest w formie uchwały gminy. Określa w sposób ogólny politykę przestrzenną i lokalne zasady zagospodarowania terenów. Studium jest podstawowym dokumentem kreującym politykę przestrzenną gminy i nie jest aktem prawa miejscowego (art. 9 ust. 5 i art. 10).

W studium określa się kierunki, zasady i obszary zagospodarowania przestrzennego gminy, w tym bilans terenów przeznaczonych pod zabudowę, kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów. Określa się też kierunki i wskaźniki dotyczące zagospodarowania oraz użytkowania terenów; obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów; ochrony przyrody, krajobrazu; obszary i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej; kierunki rozwoju systemów komunikacji i infrastruktury technicznej; obszary, na których rozmieszczone będą inwestycje celu publicznego o znaczeniu lokalnym i ponadlokalnym (zgodne z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego województwa i ustaleniami programów zawierających zadania krajowe); obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych (scalenia i podziału nieruchomości); obszary przestrzeni publicznej dla których gmina zamierza sporządzić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego; kierunki i zasady kształtowania rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej; obszary szczególnego zagrożenia powodzią lub osuwania się mas ziemnych; obiekty lub obszary, dla których wyznacza się w złożu kopaliny filar ochronny; obszary pomników zagłady i ich stref ochronnych oraz obowiązujące na nich ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej (na podstawie odrębnych przepisów); obszary wymagające przekształceń, rehabilitacji, rekultywacji lub remediacji; obszary zdegradowane; granice terenów zamkniętych i ich stref ochronnych; obszary funkcjonalne o znaczeniu lokalnym, w zależności od uwarunkowań i potrzeb występujących w gminie (art. 10 ust. 2).

Zapotrzebowanie na nową zabudowę określa się w perspektywie nie dłuższej niż 30 lat z zastrzeżeniem jej zmiany, w tym z możliwością zwiększenia zapotrzebowania w stosunku do wyników analiz, jednakże nie więcej niż o 30% (art. 10 ust. 7).

Wójt, burmistrz albo prezydent miasta, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o wyłożeniu projektu studium do publicznego wglądu. W wyznaczonym terminie osoby prawne i fizyczne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, mogą wnosić uwagi dotyczące projektu studium. Wniesione uwagi i opinie przedstawiane są radzie gminy do uchwalenia projektu studium (art. 11 ust. 6-8).

Koszty sporządzenia studium obciążają budżet gminy, zaś koszty sporządzenia lub zmiany studium wynikające z rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym lub metropolitalnym obciążają odpowiednio budżet państwa, województwa, związku metropolitalnego albo budżet powiatu (art. 13).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (plan miejscowy) przyjmowany jest w formie uchwały rady gminy. Określa on przeznaczenie, warunki zagospodarowania i zabudowy terenu, a także rozmieszczenie inwestycji celu publicznego i jest aktem prawa miejscowego. (art. 14 i 15).

Plan miejscowy sporządza się na podstawie studium oraz przepisów szczególnych, związanych z analizowanym obszarem. Postanowienia tego planu powinny być ujmowane w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń. Niedopuszczalne jest ujęcie w jego treści zaleceń czy nieprecyzyjnych regulacji umożliwiających dowolną ich interpretację.

W planie miejscowym określa się obowiązkowo: informacje o przeznaczeniu terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego i krajobrazu, ochrony środowiska i przyrody, ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych, oraz dóbr kultury współczesnej, wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu. Określa się również maksymalną i minimalną intensywność zabudowy, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów, granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem, szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, sposoby i terminy tymczasowego zagospodarowania,

urządzania i użytkowania terenów, stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę planistyczną (art. 15 ust. 2).

W planie miejscowym określa się też granice terenów budowy urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii, o mocy ponad 100 kW, a także ich stref ochronnych, budowy obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym i ponadlokalnym (ujętych w planie zagospodarowania przestrzennego województwa lub w ostatecznych decyzjach o lokalizacji drogi krajowej, wojewódzkiej lub powiatowej, linii kolejowej o znaczeniu państwowym, lotniska użytku publicznego, inwestycji w zakresie terminalu). Ponadto określa się granice terenów rekreacyjno-wypoczynkowych i służących organizacji imprez masowych, pomników zagłady oraz ich stref ochronnych, a także ograniczenia dotyczące prowadzenia na ich terenie działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, terenów zamkniętych i ich stref ochronnych, sposób usytuowania obiektów budowlanych w stosunku do dróg i innych terenów publicznie dostępnych oraz do granic przyległych nieruchomości, kolorystykę obiektów budowlanych oraz pokrycie dachów, minimalną powierzchnię nowo wydzielonych działek budowlanych (art. 15 ust. 2).

Wójt, burmistrz albo prezydent miasta, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o wyłożeniu projektu planu miejscowego do publicznego wglądu. W wyznaczonym terminie osoby prawne i fizyczne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej mogą wnosić uwagi dotyczące projektu planu miejscowego, które są przedstawiane radzie gminy (art. 14 i 17). Plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych (art. 20 ust. 1).

Koszty sporządzenia planu miejscowego obciążają budżet gminy. W przypadku, gdy sporządzenie planu miejscowego w całości lub w części jest bezpośrednią konsekwencją zamiaru realizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym, wojewódzkim czy powiatowym koszty obciążają odpowiednio budżet państwa, województwa, związku metropolitalnego lub powiatu (art. 21 ust. 2 pkt 1-3). W przypadku, gdy sporządzenie planu miejscowego jest bezpośrednią konsekwencją realizacji inwestycji celu publicznego koszty

ponosi inwestor realizujący inwestycję (art. 21 ust. 2 pkt 4).

Wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części, przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy decyzji administracyjnych wydanych na podstawie uchylonego planu. Tracą moc decyzje o warunkach zabudowy albo decyzję o ustaleniu lokalizacji celu publicznego w przypadku, gdy inny wnioskodawca uzyskuje pozwolenie na budowę lub ustalenia planu miejscowego są odmienne niż w wydanej decyzji. Wygaśnięcie decyzji o warunkach zabudowy albo o ustaleniu lokalizacji celu publicznego jest nieskuteczne jeżeli została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę (art. 34). Jeżeli uchwalenie planu miejscowego albo jego zmiana będzie niekorzystnie wpływać na dotychczasowy sposób użytkowania nieruchomości właściciel albo użytkownik może żądać odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części (art. 36).

Zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim samym trybie, w jakim zostały one uchwalane (art. 27).

DZIAŁANIA POWIĄZANE:

Interpelacja nr 8523 z 31 sierpnia 2012 r. poseł Beaty Mazurek do prezesa Rady Ministrów w sprawie finansowania zmian miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego związanych z lokalizacją farm wiatrowych.

Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji, w odpowiedzi na interpelację zauważyło, że koszty sporządzenia studium i planów miejscowych obciążają budżet gminy. Gminy dla uniknięcia kosztów zawierają umowy z inwestorami na uchwalanie dokumentów planistycznych uwzględniających pożądane ustalenia i zobowiązują inwestora do pokrycia kosztów poprzez przekazanie gminie darowizny bądź zapłatę wynagrodzenia bezpośrednio projektantom planów.

Resort uważa, że niezależnie od oceny ważności ww. umów, a także ich zgodności z przepisami o zarządzaniu finansami publicznymi stwierdzić należy, że umowy, w których gmina zobowiązuje się do uchwalenia planu miejscowego, stoją w sprzeczności z zasadami obowiązującymi w procedurze sporządzania aktu planistycznego.

Darowizny stanowią jedno ze źródeł dochodów własnych gmin i są ujmowane w budżetach, jako dochody publiczne. Jednakże niedopuszczalne jest, gdy darowizna przyjmowana jest z sugestią np. przeznaczenia przedmiotu darowizny na zamianę miejscowego aktu planistycznego w takim zakresie, który umożliwiłby darczyńcy umieszczenie w akcie planistycznym prowadzonej przez niego inwestycji.

Interpelacja nr 903 z 4 lutego 2016 r. posła Tomasza Głogowskiego do ministra rozwoju oraz ministra infrastruktury i budownictwa w sprawie zmiany przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie wprowadzania narzędzi prawnych umożliwiających eliminację naruszeń ustaleń planu miejscowego.

Ministerstwo Infrastruktury w odpowiedzi na interpelację podzieliło argumenty posła Tomasza Głogowskiego, podkreślając że jest to jedno z wielu kłopotliwych zagadnień, jakie resort widzi w całym systemie planowania i zagospodarowania przestrzennego. Ministerstwo nie przewidywało podejmowania incydentalnych inicjatyw legislacyjnych służących rozwiązywaniu poszczególnych problemów ustawowych, ponieważ przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wymagają podejścia kompleksowego.

W resorcie podjęto prace nad opracowaniem jednego aktu prawnego – kodeksu, który kompleksowo reguluje cały proces inwestycyjno-budowlany. W projekcie kodeksu, którego opracowanie Ministerstwo przewidywało na koniec 2016 r., zawarto m.in. szczegółowe regulacje dla uniemożliwienia zaistnienia w przyszłości opisanych w interpelacji problemów. W zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego przewidywano rozwiązania zapewniające realizację ustaleń zawartych w planach miejscowych oraz wprowadzenie systemu kar administracyjnych związanych z tego rodzaju naruszeniami.

Projekt ustawy Kodeks urbanistyczno-budowlany (w wykazie prac RCL nr UD135) wniesiony przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa będzie normować sprawy z zakresu kształtowania i realizacji polityki przestrzennej na szczeblu gminy, obszaru funkcjonalnego, regionu oraz kraju. W wyniku przeprowadzonych analiz stwierdzono konieczność wprowadzenia szeregu nowych regulacji mających na celu przeciwdziałanie niekorzystnym zjawiskom w gospodarowaniu przestrzenią, w tym:

- przywrócenie i zapewnienie efektywnego prowadzenia polityki przestrzennej oraz wzmocnienie partycypacji społecznej w tworzeniu polityk przestrzennych na wszystkich poziomach planowania,
- poprawę przewidywalności i usprawnienie procesu inwestycyjno-budowlanego,
- wzmocnienie efektywności lokalizowania i realizacji inwestycji publicznych.

Wskazane cele zostaną osiągnięte poprzez wprowadzenie mechanizmów zwiększenia aktywności planistycznej gmin wraz z narzędziami umożliwiającymi koncentrację inwestycji na terenach zurbanizowanych i wyposażonych w adekwatną infrastrukturę oraz zabezpieczenie interesów inwestorów, a także poprzez zwiększenie efektywności przepisów systemu planowania przestrzennego oraz nadzoru, a także kontroli społecznej.

Projekt we wrześniu 2016 r., przed skierowaniem go do konsultacji publicznych, został przekazany do Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, OPZZ, Forum Związków Zawodowych, Pracodawców RP, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Związku Rzemiosła Polskiego oraz do Związku Pracodawców Business Centre Club w celu zaopiniowania.

INFORMACJE DODATKOWE:

Paweł Sikora „Zamiast kodeksu urbanistyczno-budowlanego, kodeks budowlany w grudniu”, Gazeta Prawna.pl (aktualizacja: 02.08.2018) - skrót artykułu w załączeniu.

Paweł Sikora „Jeśli nie kodeks urbanistyczno-budowlany, to co? Będzie inna reforma”, Gazeta Prawna.pl (aktualizacja: 02.08.2018) - skrót artykułu w załączeniu.

OPRACOWAŁA

Joanna Baranowska

WICEDYREKTOR

Danuta Antoszkiewicz

Paweł Sikora „Zamiast kodeksu urbanistyczno-budowlanego, kodeks budowlany w grudniu”, Gazeta Prawna.pl (aktualizacja: 02.08.2018)

W wywiadzie udzielonym dla DGP, Artur Soboń sekretarz stanu w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju zapewnił, że już w grudniu resort zaprezentuje rozwiązania systemowe, które rozwiążą odwieczne problemy planowania przestrzennego. Nad nowym rozwiązaniem pracuje zespół 19 ekspertów m.in. z dziedzin urbanistyki i architektury.

Zdaniem resortu, aby planowanie zyskało większe znaczenie niż dzisiaj, potrzebne jest wprowadzenie hierarchiczności planów. Przykładem jest sytuacja z ubiegłego roku, gdy wydano ponad 80 tys. decyzji o warunkach zabudowy, a to one w największym stopniu odpowiadają za chaos urbanistyczny.

Część problemów, przynajmniej tych dotyczących inwestycji i planowania mieszkaniowego, rozwiązuje przyjęta specustawa [vide: ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496)]. Wiceminister Artur Soboń w specjalnym oświadczeniu z 5 lipca podkreślił, że nowe przepisy tworzą wachlarz wszechstronnych narzędzi wspierających gminy w zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych. Najważniejsze rozwiązania to skrócenie przygotowania procesu inwestycyjnego z 5 lat do roku i umożliwienie gminie realnego wpływu na koncepcję przedstawioną przez inwestora w przejrzystej procedurze konsultacji i podejmowania rozstrzygnięć przez radę gminy.

W ocenie wiceministra Artura Sobonia „Ustawa umożliwi ożywienie niewykorzystanych terenów za zgodą samorządów i pod warunkiem wysokich standardów urbanistycznych. Działki w centrach miast będą mogły być wykorzystane. Dzięki temu budownictwo mieszkaniowe powstanie szybciej, taniej, ładniej. Zakotwiczamy to budownictwo w standardach, koncepcji urbanistyczno-architektonicznej, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które mają – w przeciwieństwie do planów wszystkie gminy. Studia określają i potrzeby demograficzne i czynniki ekonomiczne w każdej gminie. To realny instrument polityki mieszkaniowej i wpływu na zamierzenia inwestorów. Żadna specustawa mieszkaniowa nie byłaby potrzebna, gdy w gminach było więcej aktualnych planów zagospodarowania przestrzennego. Nie unieważniamy dorobku gmin, które mają plany, tylko dajemy pomoc tym, które potrzebują sprawnych narzędzi kształtowania przestrzeni”.

<https://serwisy.gazetaprawna.pl/nieruchomosci/artykuly/1188671,kodeks-budowlany-zamiast-urbanistyczno-budowlanego-w-grudniu-2018.html> [dostęp 24.10.2019]

Paweł Sikora „Jeśli nie kodeks urbanistyczno-budowlany, to co? Będzie inna reforma”, Gazeta Prawna.pl (aktualizacja: 02.08.2018)

Celem zmian jest skrócenie oraz zmniejszenie represyjności dotyczących procesu inwestycyjno-budowlanego oraz skuteczne powstrzymanie narastającej dewastacji przestrzeni. Efektem ma być poprawa funkcjonowania systemu planowania przestrzennego, a także wprowadzenie nowych mechanizmów prorozwojowych i przyjaznych inwestorowi.

W skład zespołu zostali powołani eksperci z różnych środowisk jak: architekci, urbaniści, deweloperzy i inżynierowie oraz przedstawiciele Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju. Obecnie zespół składa się z 19 członków. Ze względu na obszerny zakres prac, zostały utworzone dwa podzespoły: prawa budowlanego oraz podzespół planowania przestrzennego.

Resort zapewnia, że przedstawienie projektu założeń zmian legislacyjnych planowane jest na koniec 2018 r. To, czy zmiany legislacyjne przybiorą formę skodyfikowaną, czy obejmą zmiany w ustawach, zostanie ustalone w toku prac.

<https://serwisy.gazetaprawna.pl/nieruchomosci/artykuly/1179249,zmiany-w-prawie-budowlanym-a-kodeks-urbanistyczno-budowlany.html> [dostęp 24.10.2019 r